

Դուռն պիտի դաս՝ աղւոր հեռաւոր ասիւրէն,
Տեղ մը՝ չեմ գիտեր ո՛ւր՝ ես կը զգամ որ կա՛ս գուն.
Յաւիտեանէն ի վեր, իմ հոգիս անձկօրէն
Կը սպասէ օդային քու գալուստը սիրուն,
Մեծ ցաւի ժամերուն, երբ սիւ բեռը կեանքին
Անողորմ ծանրութեամբ ուսերըս կը փշրէր,
Հոգիիս մութին մէջ, թեթեւ ու կաթոգին,
Դէմքիդ ցոլքն երազուած՝ քաղցրութիւն կը ծորէր:

Ու մոգիչ երեւումդ անուշակ ու վըճիտ
Քոյրօրէն բուժեց միշտ իմ սիրտըս կարեւէր.
Ու մըրմունջը բարի որ քաղցր ու զով բերնիդ
Ըստուերէն կը թափէր, զիս յոյսով կը զինէր:
Կը զգամ, գիտե՛մ որ կա՛ս... ու միայն ես գիտեմ...
Աւելի մտերմօրէն քու դէմքդ կը ճանչնամ,
Մ'զ Անուրջ խուսափուի, ո՛վ Աղջիկ ուրուաղէմ,
Քան բոլոր շօշափուած դիմակներն իրական:

Քեզ կը ճանչնամ մինչեւ խորքն անգայտ քու հոգւոյդ.
Ու գիտեմ որ երկրիս վրայ երեք ոչ մէկ տեղ
Ոչ մէկ կոյս չունեցաւ անարատ ու կապոյտ
Հըրապոյրը քու լայն նայուածքիդ երկնագեղ:
Քու անունդ զոր ինծի յայտնեց ձայնը Մութին,
Աւելի անուշ է քան անունը մահուան,
Ու ճակատդ աւելի պայծառ քան շողն անգին
Լուսնակին եւ քան բոցն աստղերուն մայրական:

Պիտի գաս... քեզ համար ծովի մը մէջ անհուն՝
Արցունքովըս շինուած, բիւրեղ տուն մ'եմ կանգներ՝
Ծընորքին անթառամ վարդերովն զարդարուն,
Ուր Պաշտումը խորունկ քեզ մահիճ մ'է փրոհեր:
Պիտի գաս, ըսպիտակ, ներդաշնակ, խնկաւէտ,
Մովերէն անցնելով՝ մերկ հոգիդ զովացած,
Զորերուն ծաղկներէն ջինջ մարմինըդ նամէտ,
Մագերուդ ճաճանչներն ադին մէջ ցրցնած:

Եւ երբ իմ թեւերուս մէջ իյնաս նըւաղիս,
Ու երբ սուրբ լուսնիդ վրայ հանգչի գլուխս հրաւառ,
Քու հոգիդ խառնուի պիտի իմ հոգիիս,
Ու պիտի յամբօրէն մեռնի՛նք անարարառ:

1900

ՏԵՐՎԻՇ